

Sharon Kendrick
NUPIRKTA MEILĖ
Romanas

Versta iš Sharon Kendrick, Bought by Her Husband,
2006

© Sharon Kendrick, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą
arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas
į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Renata Adamavičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Milžiniškos Kristo laivų imperijos valdybos posėdžių kabinete Aleksėjus Kristas pasisuko kėdėje ir atsilošęs pažvelgė į lubas. Žavi brunetė, klūpanti priešais, pradėjo atseginėti jo kelnes.

- Hmm... - sumurmėjo jis. - *Omorfo*.

Iš jo lūpų išstrūko malonumo atodūsis. Jis buvo ką tik įsitaisęs mėgautis aistringos moters paslaugomis.

Staiga suskambėjo telefonas. Negalėdamas patikėti niršdamas Aleksėjus sučiaupė lūpas ir stengėsi nekreipti dėmesio, manydamas, kad kliūtis savaime išnyks. Tačiau veltui.

Telefonas erzinausiai skambėjo ir skambėjo. Aleksėjus įsiutęs čiupo ragelį.

- *Klausau!* Kas, po velnių, čia vyksta? - išrėkė. - Juk liepiau netrukdyti man, *kad ir kas nutiktų!*

Išgirdo nervingą padėjėjo kostelėjimą.

- Atleiskite, pone Kristai, kad padariau šią išimtį - bet pamaniau, kad tokiomis aplinkybėmis...

- Kokiomis? - tarsi gyvatė sušnypštė Aleksėjus.

- Jums skambina... a... žmona.

Akimirką stojo tyla.

- Mano žmona? - atsargiai pakartojo jis, ir tamsiaplaukė, atitraukusi galvą nuo jo kelių, pažvelgė į jį.

- Taip, pone. Ką jai pasakyti?

„Kad ji yra beširdė, neištikima kalė? Kad ji yra didžiausia klaida mano gyvenime, o aš netoleruoju niekieno klaidų - ypač savo?“

Jis prisimerkė. Be abejonės, šis skambutis susijęs su laišku, kurį buvo gavęs iš Anglijos - taigi nėra *visiškai* netikėtas. Tačiau vis tiek gana neįprasta sulaukti žinių iš to, kuris buvo dingęs iš tavo gyvenimo ilgiems septyneriems metams. Staiga atsiranda ta, kuri sudaužė tau širdį, kūną ir sielą. Moteris, suviliojusi jį, o tada išdavusi. Dabar Aleksėjus budrus - jo lūpas iškreipė negailestinga šypsena, kuri daugumai jo verslo konkurentų būtų įvairiusi nuolankią baimę.

Jis mostelėjo ranka, nebyliai įsakydamas tamsiaplaukei liautis. Laikinai. Patirti orgazmą jos burnoje, kalbantis su savo nutolusia žmona, ne-

būtų pats išmintingiausias dalykas pasaulyje - nors prisimini, kaip jį apgavo, ar tai nebūtų tinkamas kerštas? Jo juodos akys sužibo. Turint ledinę širdį - gal jai net nerūpėtų?

Tačiau Aleksėjus nepasidavė pagundai pripažindamas, kad nuolaidžiaudamas silpnybėms atsidurtų keblioje padėtyje - juk tai suteiktų tik akimirkos malonumą. Yra pagrįsta priežastis, dėl kurios vyrai susilaiko nuo lytinių santykių prieš mūšį, ir tai tikrai padeda. Seksas susilpnina net stipriausiuosius, o Aleksėjus niekada nebūna silpnas - daugiau nebe. Nuo tada, kai išdavikė ragana, kurią buvo vedęs, dingo iš jo gyvenimo.

- Sujunk, - tyliai pasakė padėjėjui.

Londone, savo ankštame bute, laukė Viktorija. Ji tvirtai spaudė ragelį vis labiau drėkstančiu delnu. Neprisiminė, kad būtų ko nors labiau bijojusi negu šio pokalbio, bet galbūt jau išmoko atsispirti tam vyrui. Atsispirti jo gundančiam seksualumui ir nerealiems lūkesčiams - to, ko jis tikisi iš jos kaip iš moters ir žmonos. Tačiau Viktorija nebėra jo žmona - tik pagal pavardę - ir netgi to daugiau nebebus. Ji nebėra prižiūta prie jo - ištrū-

ko iš slogios santuokos, iš tos grėsmingo graiko nelaisvės. Jai neberūpi, ką mano Aleksėjus.

„Kalbėk tik apie faktus, - liepė ji sau, įsistebeilijusi į dokumentų šūsnį, kuri, atrodo, kasdien vis augo. - Pasakyk jam viską kiek įmanoma greičiau ir padaryk tam galą.“

Ragelyje pagaliau spragtelėjo ir ji išgirdo balsą, išrėžusį vienintelį šaltą žodį:

- Taip? - pažįstamas grėsmingas balsas, nuo kurio jos oda pašiorpo, o krūtinėje ėmė pašėlusiai daužytis širdis. Atspari jam. Kurgi ne?

- Sveikas, Aleksėjau.

Juodos jo akys nušvito, išgirdus jos švelnų anglišką akcentą, bet pats kalbėjo neutraliai tarsi su bet kuriuo kitu priešu:

- Ak, tai *tu*, - pasakė jis, nerodydamas emocijų.

- Ko nori?

Jokių *Sveika. Kaip laikaisi, Viktorija?* Jokių bandymų palaikyti bent mandagų pokalbį. Tačiau ko ji tikėjosi? Nuoširdžių klausimų apie tai, kaip jai sekasi, iš vyro, kurio pagiežingi atsisveikinimo žodžiai buvo: „*Tu esi tik pigi kekšė, ir aš prakei-*

kiu tą dieną, kai tavo vedžiau!“

- Aš... Man reikia su tavimi pasikalbėti.

- Kaip įdomu, - ištarė jis neįtikėtinai švelniu balsu, tarsi tigras, tyliai sėlinantis pomiškiu savo bejėgės ir nieko nenujaučiančios aukos link.

- Apie ką?

Viktorija užsimerkė. Jos advokato žodžiai skambėjo galvoje:

„Jeigu norite skubiai išspręsti šį reikalą, jūsų vietoje būčiau labai atsargus su juo, ponias Krista.“

Ir dar didesnę nerimą keliantis tęsinys:

„Jūsų vyras turi didelių pranašumų. Ne todėl, kad teisingumas jo pusėje, bet todėl, kad jis turtingas. Labai turtingas.“

Žinoma, advokatas teisus. Turtingieji visada laimi, nes gali pasisamdyti advokatus, kurie žais ilgus žaidimus ir vilkins reikalus jų naudai. O Aleksėjus yra turtingesnis negu dauguma. Milijonieriai šiandieniniame pasaulyje jau nieko nebestebina, bet graikų laivininkystės milijardieriai neauga ant alyvmedžių. Labiausiai ji nenorėjo

užsitęsios kovos dėl pinigų. Tiesiog, kaip sakė jos advokatas, ji privalo elgtis su juo atsargiai.

Viktorija atsimerkė ir įsitempusi spoksojo pro langą į suodinus pilkus kaminus Londono horizonte. Ji buvo pernelyg toli, kad bijodama tiesiogiai bendrauti su tuo žaviu graiku, už kurio buvo ištekėjusi, susakytą viską autoatsakikliui.

Tačiau patys paprasčiausi žodžiai, kuriuos ji ne sykį sau buvo kartojusi, atkakliai laikėsi užstrigę gerklėje. O gal tiesiog nenorėjo jų ištarti - žinodama, kad tada viskas iš tiesų *pasibaigs*? Argi kiekviena moteris neturi bent mažytės vilties kibirkštėlės išlaikyti santuoką - net ir nevykusią? Kiekviena iš paskutiniųjų kabinasi į svajonę ar iliuziją apie laimingą ateitį.

- Aš...

- Na, Viktorija, atrodo, esi *susinervinusi*.

Jo balse moteris išgirdo žiaurią pašaipą. Ji liepė sau išlaikyti šaltakraujiškumą.

- Nepasakyčiau, kad susinervinusi, - pataisė. - Greičiau susirūpinusi. Nustebai? Mes taip seniai nesikalbėjome.

- Žinau, kad nesikalbėjome, - ištarė jis, užgniauždamas geismo aimaną: brunetės pirštai lėtai slinko jo varpa, ir ši dar labiau sukietėjo. Aleksėjus stebėjo, kaip šviesa atspindi nuo raudonai nulakuotų nagų ir stengėsi išmesti iš galvos Viktoriją. Kaip ji ateina pas jį skaisti ir nepatyrusi, o jis moko ją visko, ką žino apie meilės meną. Jis sudrebėjo.

- Aleksėjau?

Balsas kitame laido gale įsiveržė į jo sujauktas mintis. Aleksėjus sunkiai atsiduso ir nustūmė nuo savęs moterį. Ji susmuko ant kelių, žvelgdama priekaištingu žvilgsniu, patempusi tviskančias ryškiai raudonas lūpas. Jis papurtė tamsią galvą. Moteris apniuko. Tačiau kaip jis gali jai leisti *tai* daryti, kai viskas, apie ką gali galvoti - tai Viktorija? Velniai ją griebtų! Tebūnie ji *prakeikta!*

- Aleksėjau? - Viktorija susiraukė. Jai pasirodė, kad girdi jo šnopavimą. - Ar dar klausai?

- Taip, - jo šypsena buvo skirta tamsiaplaukei ir reiškė: *Kai baigsiu šį prakeiktą pokalbį telefonu, galėsi paimti mane į burną ir iščiulpti*, - bet aš užsiėmęs.

Taigi niekas nepasikeitė. Aleksėjus Kristas - vyras, kuris mąsto tik apie tai, kaip paversti Kristo laivų imperiją didžiausia pasaulyje. Bent jau taip rašė laikraščiai. Viktorija matė tas valdžios troškimo užuomazgas jau iš pat pradžių - jos sunaikino jo asmeninį gyvenimą, išbraukė ją ir pradėjo lėtą jų santuokos irimo procesą.

- Ko tau iš manęs reikia? - nekantriai paklausė Aleksėjus ir vos pastebimai papurtė galvą, kai brunetė pirštais nuslydo tarp šlaunų ir ėmė save glamonėti. „Palauk“, - be garso pakrutino lūpas, ir ji vėl susiraukė.

- Mums reikia aptarti kai kuriuos dalykus. Ar gavai laišką?

- Apie kokį laišką kalbi? - pasiteiravo jis nenuoširdžiai. - Per darbo savaitę gaunu daugybę laiškų. Tiesą sakant, tiek daug, kad kai kuriuos vargiai beprisimenu. Padėk man, Viktorija. Kas jame rašoma?

Neleisk jam tavęs įbauginti. Tau nebe devyniolika metų ir nebesi beprotiškai įsimylėjusi svajonių prinčą. Esi nepriklausoma verslininkė - kad ir nelabai klestinti, - ji šyptelėjo... švelniai pasaky-

ta.

- Tu puikiai žinai, kas ten rašoma. Tai buvo laiškas nuo mano advokato, - kategoriškai pareiškė, - pranešančio tau, kad ketinu iškelti skyrybų bylą, - Viktorija giliai įkvėpė. - Beprasmiška tai ignoruoti, Aleksėjau.

- Nori skyrybų? - jis tyliai, pašaipiai nusijuokė. - Kodėl esi tokia tikra, kad aš tau jas duosiu?

- Duosi? - pakartojo ji. - Tai nėra *dovana*, kurią gali įteikti! Tu neturi iš ko rinktis!

Jiedu susituokė jauni - tuo metu Aleksėjus buvo ką tik baigęs universitetą, bet dabar jo valdžia ir autoritetas išaugo. Nedaugelis - tiesą sakant, nė vienas iš pažįstamų žmonių - neišdrįstų šitaip su juo kalbėtis. Jo veidas apniuko. Ir vis dėlto argi šis konfliktas jam nėra malonus? Ar nejaučia šiurpuliukų vien nuo minties apie mūšį - ypač su ja? Juk giliai širdyje ji vis dar graužė mintis, kad jis niekada iš tikrųjų jos nesugniuždė - kaip buvo nusipelnusi. Moteris, išdavusi jį su kitu vyru!

- Visada yra galimybė rinktis, Viktorija *mou*. Tačiau ką reiškia ta netikėta skuba? Septynerius

metus gyvenome atskirai, ir tu nerodei jokių ženklų, kad nori tai įforminti teisiškai. Kodėl dabar? Ar nusprendei ištekėti?... - jam išsprūdo graikiškas keiksmažodis, nustebinęs net šalia klūpinčią brunetę. - Ištekėti už savo *meilužio*? - užbaigė jis angliškai - iš jo lūpų tas žodis nuskrambėjo taip, tarsi visiškai nieko bendra neturėtų su meile. Ir neturėjo. Jis gali sau leisti taip elgtis - ir netgi dabar mintis, kad *jo žmona* su kitu vyru daro tai, ką kadaise su malonumu darydavo jis pats, sukėlė mirtiną įniršį.

- Ar todėl nori skyrybų, Viktorija? Kad patenkintum vyrą, kuris užėmė mano vietą? Ar tai tas pats tipas, su kuriuo sulaužei savo santuokos įžadus? Tas pats, kurį įsileidai į savo kūną, nepraėjus nė metams nuo mūsų santuokos?....